

Daniels bok – nummer syttiåtte

Avsløringen av de fire vederstyggelighetene: Den historiske parallellen til opprør i laodikeisk adventisme

Jeff Pippenger
2024-02-11

Amorittenes historie benyttes for å illustrere den tid da Guds vrede fullbyrdes over laodikeisk adventisme. Søster White påpeker at Guds tidspunkt for å iverksette sin straff er det samme i de siste dager, når de hundre og førtifire tusen blir beseglet, som det var da Gud lot sin vrede komme over amorittene. Hun sier: «Skjønt» amorittenes nasjon «var fremtredende på grunn av sitt avguderi og sin fordervelse, hadde den ennå ikke fylt sitt misgjerningers beger ... Den medlidende Skaper var villig til å bære over med deres misgjerning inntil det fjerde slektsledd. Dersom det da ikke viste seg noen forandring til det bedre, skulle Hans dommer falle over dem. Med ufeilbarlig nøyaktighet fører den Uendelige fremdeles regnskap med alle nasjoner. Mens Hans miskunn tilbys sammen med kall til omvendelse, vil dette regnskapet forbli åpent; men når tallene når et visst beløp som Gud har fastsatt, begynner Hans vredes tjeneste. Regnskapet avsluttes. Den guddommelige tålmodighet opphører.»

Søster White knytter tydelig tjenesten med Guds vrede mot den laodikeiske adventisme under Esekiels fremstilling av beseglingen av de hundre og førtifire tusen til dens begynnelse når deres misgjernings beger er fullt, og begeret når sin fylde i fjerde slektsledd. All denne informasjonen fremsettes i sammenhengen av synet som begynte i kapittel åtte, og som fremstiller fire tiltagende vederstyggeligheter.

Da sa han til meg: Menneskesønn, løft nå dine øyne mot nord. Så løftet jeg mine øyne mot nord, og se, der nord for alterporten, ved inngangen, stod dette nidkjærhetens bilde. Og han sa videre til meg: Menneskesønn, ser du hva de gjør? de store vederstyggeligheter som Israels hus øver her, så jeg skulle vike langt bort fra min helligdom? Men vend deg ennå en gang, så skal du se større vederstyggeligheter. Og han førte meg til døren til forgården; og da jeg så, se, da var det et hull i veggen. Så sa han til meg: Menneskesønn, bryt nå gjennom veggen. Og da jeg hadde brutt gjennom veggen, se, da var det en dør. Og han sa til meg: Gå inn og se de onde vederstyggeligheter som de gjør her. Så gikk jeg inn og så; og se, der var all slags kryp og avskyelige dyr og alle avgudene til Israels hus, innrisset på veggen rundt omkring. Og foran dem stod sytti menn av de eldste i Israels hus, og midt iblant dem stod Jaasanja, Sjafans sønn, hver mann med sitt røkelseskar i hånden; og en tett sky av røkelse steg opp. Da sa han til meg: Menneskesønn, har du sett hva de eldste i Israels hus gjør i mørket, hver mann i sitt billedkammer? For de sier: Herren ser oss ikke; Herren har forlatt landet. Han sa også til meg: Vend deg ennå en gang, så skal du se større vederstyggeligheter som de gjør. Så førte han meg til døren ved porten til Herrens hus som vendte mot nord; og se, der satt kvinner og gråt over Tammus.

Så sa han til meg: Har du sett dette, menneskesønn? Vend deg enda en gang, så skal du få se større vederstyggeligheter enn disse. Og han førte meg inn i den indre forgården i Herrens hus, og se, ved døren til Herrens tempel, mellom forhallen og alteret, var det omkring tjuefem menn, med ryggen vendt mot Herrens tempel og ansiktene vendt mot øst; og de tilbad solen mot øst. Da sa han til meg: Har du sett dette, menneskesønn? Er det en liten ting for Judas hus at de gjør de vederstyggeligheter som de gjør her? For de har fylt landet med vold og har vendt tilbake for å egge meg til vrede; og se, de fører grenen opp til sin nese. Derfor vil også jeg handle i harme: Mitt øye skal ikke skåne, og jeg vil ikke vise medlidenhet; og om de enn roper høyt i mine ører, vil jeg likevel ikke høre dem. Esekiel 8:5–18.

Etter at Esekiel hadde fått se den første styggedommen, opprettelsen av nidkjærhetsbildet ved inngangen til alterporten, får han vite at han skal få se enda større styggedommer enn nidkjærhetsbildet. Den andre styggedommen blir framstilt ved de hemmelige kamrene, hvor lederskapet, framstilt som de eldste menn, bærer fram bønn, framstilt ved røkelse, og erklærer at Herren har forlatt jorden og ikke ser dem. Men Esekiel får vite at han skal få se enda større styggedommer enn disse.

Den tredje vederstyggelighet er fremstilt ved «kvinner som gråter over Tammus», men det finnes en enda større vederstyggelighet enn denne, for den fjerde vederstyggeligheten viser et lederskap av tjuefem menn som tilber solen med ryggen vendt mot tempelet.

I den fjerde styggedommen blir det uttalt at «de eldste menn» «har fylt landet med vold og er vendt tilbake for å egge meg til vrede; og se, de holder grenen opp til nesen». «Ergelsens dag» er den dag da Guds vredes gjerning begynner, slik den gjorde med det gamle Israel da de forkastet Josvas og Kalebs budskap om det lovede land. Forkastelsen av beseglingsbudskapet markerer når misgjerningens beger er fullt for Jerusalem. Josva og Kaleb representerer den lille skare, de trofaste få som sukker og roper over styggedommene i menigheten og i landet.

Da falt Moses og Aron på sitt ansikt foran hele menigheten, Israels barns forsamling. Og Josva, Nuns sønn, og Kaleb, Jefunnes sønn, som hørte til dem som hadde utspeidet landet, flerret klærne sine. Og de talte til hele forsamlingen av Israels barn og sa: Landet som vi drog gjennom for å utspeide det, er et overmåte godt land. Dersom Herren har velbehag i oss, da vil han føre oss inn i dette landet og gi det til oss, et land som flyter med melk og honning. Gjør bare ikke opprør mot Herren, og frykt ikke folket i landet; for de er brød for oss. Deres vern er veket bort fra dem, og Herren er med oss. Frykt dem ikke. Men hele menigheten sa at de skulle steine dem. Da åpenbarte Herrens herlighet seg i sammenkomstens telt for alle Israels barn. Og Herren sa til Moses: Hvor lenge skal dette folket forakte meg? Og hvor lenge skal det være før de tror på meg, tross alle de tegn jeg har gjort iblant dem? Jeg vil slå dem med pest og støte dem bort fra arven, og av deg vil jeg gjøre et større og mektigere folk enn de. 4 Mosebok 14:5–12.

Den «forargelsen» som ble fremkalt av opprørerne i 4. Mosebok, og også i Esekiel, bygger på opprørernes nektelse av å anerkjenne de «tegn» som er blitt åpenbart. De «tegn» som ble forkastet på Moses' tid, var de «tegn» som var et forbilde på åpenbarelsen av Guds kraft i millerittenes historie. Det gamle Israel vakte Guds harme ved å forkaste «tegnene» på manifestasjonen av hans

kraft i deres grunnleggende historie. I beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen forkaster også det moderne Israel (vender ryggen til) selve den grunnleggende historien som skulle være det «tegn» som ville gjøre det mulig for dem å «gjenkjenne» gjentakelsen av historien om midnattsropet, som gjentas i de siste dager.

Gud lar opprørerne se gjentakelsen av åpenbaringen av Guds kraft, for det var gjentakelsen av åpenbaringen av Guds kraft som ikke bare var senregnet, men sannheten som ville ha frelst dem dersom de hadde vært blant dem som elsket sannheten.

Identifikasjonen av de fire vederstyggelighetene i Esekiel åtte som symboler på de fire generasjonene av laodikeisk adventisme er en del av det budskapet som blir avseglet av Løven av Juda stamme i de siste dager. Den første generasjonen begynte ved opprøret i 1863, og tjuefem år senere, i 1888, inntraff det opprøret som markerte begynnelsen på den andre generasjonen med symbolet om de hemmelige kamre. Trettien år senere, i 1919, markerte utgivelsen av boken av W. W. Prescott med tittelen *The Doctrine of Christ* begynnelsen på den tredje generasjonen, som Esekiel hadde framstilt som kvinner som gråter over Tammus. Trettiåtte år etter det, i 1957, med utgivelsen av boken *Questions on Doctrine*, kom den fjerde generasjonen, som identifiserer den tiden da opprørerne vil vende seg mot beseglingsbudskapet som oppstår fra øst, og tilbe solen.

Vi vil begynne å betrakte den andre generasjonen av Laodikeisk adventismes opprør, som ankom generalkonferansen i Minneapolis i 1888. Det er viktig å huske at alle de fire vederstyggelighetene i Esekiel finner sted i Jerusalem; selv om de representerer en progressiv opprørshistorie, omhandler de alltid det opprøret som finner sted innenfor den byen som representerer Laodikeisk adventisme i de siste dager.

«Som et av tegnene på Jerusalems ødeleggelse hadde Kristus sagt: 'Mange falske profeter skal stå fram og føre mange vill.' Falske profeter stod virkelig fram, de forførte folket og førte store skarer ut i ørkenen. Magikere og trollmenn, som gjorde krav på undergjørende makt, drog folket etter seg ut i fjellenes ensomhet. Men denne profetien ble også talt for de siste dager. Dette tegnet er gitt som et tegn på det annet komme. Selv nå viser falske kristuser og falske profeter tegn og under for å forføre Hans disipler. Hører vi ikke ropet: 'Se, han er i ørkenen'? Har ikke tusener dratt ut i ørkenen i håp om å finne Kristus? Og lyder ikke nå kallet fra tusenvis av sammenkomster hvor mennesker bekjenner å ha samfunn med avdødes ånder: 'Se, han er i de indre rom'? Dette er nettopp den påstand spiritismen framsetter. Men hva sier Kristus? 'Tro det ikke! For liksom lynet går ut fra øst og skinner helt til vest, slik skal også Menneskesønnens komme være.'» *The Desire of Ages*, 631.

De hemmelige kamrene er et symbol på spiritismen, og den andre vederstyggeligheten i Esekiel kapittel åtte finner sted inne i tempelet, hvor jordiske bilder i hemmelighet var blitt hengt opp på veggene.

Så gikk jeg inn og så; og se, alle slags krypende dyr og avskyelige dyr og alle avgudene til Israels hus var avbildet på veggen rundt omkring. Og foran dem stod sytti menn av de eldste i Israels hus, og midt iblant dem stod Ja'asanja, Sjafans sønn, hver med sitt røkelseskar i hånden; og en tett sky av røkelse steg opp. Da sa han til meg: Menneskesønn, har du sett hva de eldste i

Israels hus gjør i mørket, hver mann i sitt billedkammer? For de sier: Herren ser oss ikke; Herren har forlatt jorden. Esekiel 8:10–12.

Esekiel ser «Israels hus' avguder, avbildet på veggene» i helligdommen, men det blir klart sagt til ham at dette opprøret også finner sted i hver av de eldste «billedkamre». Opprøret i det bokstavelige tempelet identifiserer opprøret i det menneskelige tempelet.

«Da Jesus rensset tempelet for verdens kjøpere og selgere, kunngjorde Han sin misjon om å rensa hjertet fra syndens besmittelse,—fra de jordiske begjær, de selviske lyster, de onde vaner som forderver sjelen. Malaki 3:1–3 sitert.» Slektens håp, 161.

Den andre vederstyggeligheten representerte en manifestasjon av ondskap både innenfor menigheten og i sinnene til de eldste som skulle være menighetens verger. Den ondskapen som der ble åpenbart, er spiritualismens ondskap. På Noahs tid, da alle menneskehjertenes tanker var onde, hadde menneskene før syndfloden fylt sitt misgjerningers beger.

Og Gud så at menneskenes ondskap var stor på jorden, og at hver tanke og hvert påfunn i deres hjerter var bare ondt hele tiden. 1 Mosebok 6,5.

Den andre generasjonen identifiserer når spiritualismen trengte inn både hos lederne i Jerusalem og også i den organisatoriske strukturen i laodikeisk adventisme. Det «de eldste av Israels hus» gjorde «i mørket», «i» sine «billedkamre», identifiserer at «hver tanke og forestilling i» deres hjerter «bare var ond». Søster White er tydelig på at Jerusalems ødeleggelse representerer verdens ende, og vitnesbyrdet om flommen på Noahs tid representerer også verdens ende. I de siste dager blir de som nekter å bli helliget ved sannheten, innhentet av spiritualismen, slik den er framstilt ved den andre vederstyggeligheten i Esekiel kapittel åtte.

Esekiels andre vederstyggelighet representerer opprøret som kom i 1888, og blir symbolet på den andre generasjon; men mer enn dette, 1888, og alt det som det representerer eller blir representert ved, ble gjentatt den 11. september 2001. Søster White identifiserer særskilt at i 1888 steg den mektige engelen i Åpenbaringen atten ned, og derfor representerer denne historien den tiden da de store bygningene i New York City skulle styrtes ned ved et berøring fra Gud, og Åpenbaringen atten, versene én til tre, skulle oppfylles.

«En uvilje mot å oppgi forutinntatte meninger og ta imot denne sannheten lå til grunn for en stor del av den motstanden som ble vist i Minneapolis mot Herrens budskap gjennom brødrene Waggoner og Jones. Ved å hisse opp denne motstanden lyktes Satan i i stor grad å stenge ute fra vårt folk Den Hellige Ånds særlige kraft som Gud lengtet etter å gi dem. Fienden hindret dem i å oppnå den virksomhet som kunne ha vært deres når det gjaldt å bringe sannheten til verden, slik apostlene forkynte den etter pinsedagen. Det lyset som skal opplyse hele jorden med sin herlighet, ble motstått, og ved våre egne brødres handlemåte er det i stor grad blitt holdt borte fra verden.» Selected Messages, bok 1, 235.

Historien om 1888 gav et eksempel på forkastelsen av budskapet om den sene regn som ankom den 11. september 2001. 1888 er et symbol på den andre generasjon av laodikeisk adventisme, som er representert ved Esekiels andre vederstyggelighet, og historien der identifiserer et opprør som ble

forbildet ved de sytti eldste i Esekiel. Deres opprør representerte spiritualisme og løp parallelt med at prøvetidens beger ble fylt i Noahs tid. Forkastelsen av budskapet illustrerte lederskapets forkastelse av budskapet om den sene regn, som skulle identifisere ankomsten av islams tredje ve.

«Den sene regn skal falle over Guds folk. En mektig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal opplyses av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Lederskapet som i 1888 forkastet budskapet, var et forbilde på forkastelsen av Islams budskap den 11. september 2001, men Gud har til hensikt å frembringe en maktmanifestasjon som disse lederne skal være vitne til som en del av hans dom over dem. Manifestasjonen av den sene regns kraft finner sted ved slutten av beseglingens periode. Den begynte den 11. september 2001, men når sitt klimaks ved slutten av de tre og en halv dagene i Åpenbaringen 11, når det «store jordskjelvet» kommer.

Budskapet fra 1888 var Laodikea-budskapet, det siste kallet til et tidligere utvalgt folk som da var i ferd med å bli forbigått.

«Budskapet som er gitt oss ved A. T. Jones og E. J. Waggoner, er Guds budskap til den laodikeiske menighet, og ve den som bekjenner å tro sannheten og likevel ikke gjenspeiler de gudgitte stråler for andre.» The 1888 Materials, 1053.

Budskapet fra 1888 representerte det budskapet som påviste at når de store bygningene i New York City ble styrtet ned den 11. september 2001, skulle det rette vitnesbyrd til den laodikeiske menighet gis, og det rette vitnesbyrd er budskapet om islam i det tredje Ve, som, når det blåses på et frafalt folk, har kraft til å vekke dem til live som en mektig hær.

«Et rett vitnesbyrd må bæres fram for våre menigheter og institusjoner for å vekke de sovende.»

«Når Herrens ord blir trodd og adlydt, vil det skje en jevn framgang. La oss nå se vårt store behov. Herren kan ikke bruke oss før han blåser liv i de tørre ben. Jeg hørte ordene bli uttalt: «Uten Guds Ånds dype bevegelse over hjertet, uten dens livgivende innflytelse, blir sannheten en død bokstav.»» Review and Herald, 18. november 1902.

1888 markerer begynnelsen på adventismens andre generasjon, men det gir også en profetisk linje som samsvarer med de siste dager. Den 11. september 2001 ledet Gud de menneskene som valgte å akseptere at islams angrep på jorddyret var en oppfyllelse av profetien, tilbake til de gamle stier. Guds folk trengte å vende tilbake til William Millers juveler og bli undervist i de grunnleggende sannheter, som omfattet oppfyllelsen av det første og det andre Ve, og som igjen stadfestet ankomsten av det tredje Ve på den tiden. Da disse menneskene først vendte tilbake til de gamle stier, ble de ledet til å se helligheten ved Habakkuks to tavler.

Opprøret i 1863 mot Habakkuks to tavler, som er Millers juveler og også grunnvollene for adventismen, var et forbilde på et opprør som ble gjentatt den 11. september 2001; for nok en gang fikk lederskapet i den laodikeiske adventismen anledning til å opprettholde Millers juveler, eller forkaste dem. Alle de fire generasjonene av adventismen som er fremstilt i Esekiel åtte, fremstiller også den laodikeiske adventismens opprør den 11. september 2001.

Vi vil fortsette å identifisere den andre generasjonen av laodikeisk adventisme i den neste artikkelen.

Gud skapte mennesket med følelser som var i stand til å favne de evige realiteter. Disse følelsene skulle bevares rene og hellige, frie fra all jordiskhet. Men menneskene har mistet evigheten av sin betraktning. Gud, Alfa og Omega, begynnelsen og enden, Han som i sin varetekt holder hver sjels skjebne, er glemt. Idet de innbiller seg at de er mektige i kunnskap, har menneskene sunket ned til det laveste nivå i Guds øyne.

«Menneskets sinn er blitt jordisk. I stedet for å åpenbare guddommelighetens preg, åpenbarer det menneskelighetens preg. I dets kamre ses jordens billedverk. De fornedrende skikker som hersket på Noahs dager, og som stilte den tids innbyggere utenfor håp om frelse, ses i dag.»
Signs of the Times, 18. desember 1901.